

30 வரடங்கள் கடந்து விட்டன எத்தனையோ உயர்ப்பலிகளையும், உடமகளை இழந்தும், லட்சக்கணக்கானவர்கள் புலம்பெயர்ந்தும் வாழ்கின்றார்கள். இத்தனை ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களை இழந்தும் எந்தவொரு விடிவும் கிட்டாது தமிழ் தேசம் இருக்கின்றது. தமிழ் மக்களோ அல்லது மற்றையப் பகுதி இனமக்களோ சூயநிரணயத்தினை இழந்து தான் வாழ்கின்றார்கள். இலங்கை மக்களை அன்னிய சக்திகளின், உள்நாட்டு ஆட்சியார்களினால் ஆட்பிவிக்கப்படுகின்றார்கள். மூழ் இலங்கையின் உற்பத்தியே வெளிநாட்டின் சந்தையை நோக்கியதாகவும், வெளிநாட்டவர்களின் பொருளாதார நலனும் உள்நாட்டு மாபியா அரசியல் சக்திகளின் முதலீடுகளாகும் உட்பட்டு இருக்கின்ற வேளையில் தான் 30 வருட சிறைக்கொலை, இனக்கலவரம் நினைவில் கொள்ளப்படுகின்றது.

கூட்டிமணி, தங்கத்துரைய, ஜெயகுலராஜா போன்ற கதைகள் சிறையில் கொல்லப்பட்டார்கள். முதல் நாள் 25ம் திகதி அன்று 34 தமிழ் இளைஞர்கள் கொல்லப்படுகின்றார்கள் பின்னர் 27ம் திகதி அன்று 18 இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

இந்தக் கதைகள் கொல்லப்பட்டதுக் கொண்டிருக்கையில் நாடு பராகவும் தமிழ் மக்கள் வேட்டையாடப்பட்டார்கள். குறிப்பாக தொழிற்துறைக்குப் போட்டியின் காரணமாக தமிழ் வர்த்தகர் இலக்கு வகைக்கப்பட்டார்கள். வர்த்தகத்திற்குப் போட்டியாக இருந்தவர்கள் அகற்றும் வேலையில் சிங்கள முதலாளிய சக்திகளும், அவர்களின் பிரதிநிகளான ஆட்சியாளர்களும் ஒன்றிணைந்து தமிழ் மக்களின் உடமகளைச் சூறையாடினர்.

இந்த வெறியாட்டத்திற்கு இரையாகிய மக்கள் வடக்கு, கிழக்கு என்று அகதிகளாகச் சென்றனர். இந்தியாவின் சிதம்பரக் கப்பல் ஊடாக காங்கேசன்துறைக்கு அனுப்பி வகைக்கப்பட்டார்கள்.

திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை

இலங்கையின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்திய பிதாமகன் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனாவாகும். அரசாங்கமையாக இருந்தவரை தனியார் மயமாக்கல், தனியார் நிறுவனங்களாக வரிச் சலுகை கொடுக்கப்பட்டது, அன்னிய நிறுவனங்களாக சலுகை கொடுக்கப்பட்டது, வேலைத் திண்டாட்டம், கிராமங்களில் இருந்து நகரை நோக்கிய வேலையில் லாதவர்கள்.

இப்படியான நெருக்கடிக் குள் அரசு இருந்த வளையில் 13 இராணுவத்தின் கொலையை இனவெறிக்கு திசுதிரும்பி விட்டதற்கும், "போர் என்றால் போர்" என்று தனது நாட்டைக் குடியின் மீது போர் தொடுத்தது. அன்றைய ஆட்சியாளர்களையே அந்தப் பொறுப்புச் சரோம்.

ஆனால் சிங்கள மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இந்த ஈனச் செயலில் பங்காளிகளாக இருக்கவில்லை என்பதை அன்று கொலவெறியில் இருந்து தப்பிய தமிழ் மக்கள் நினைவு கரிகின்றார்கள்.

இனகொலையின் வடும்

இதன் தாக்கத்தில் இருந்து ஒரு இளைஞர் பட்டாளமே ஆயுதம் தாக்கத் தயாராக இருந்தது. அன்று "நான் இறந்த பின்பு எனது இரு கண்களையும் ஒரு தமிழனுக்குக் கொடுங்கள். மலரப் போகும் தமிழ் மூத்தனான் அந்த இரு கண்களாலும் பார்க்க வேண்டும்" என கோரிய குட்டிமணியின் பச்சே சே உணர்விற்கு பசலையாக பயன்பட்டது. இந்த உணர்ச்சி வகைத்தன அன்னிய ஆதிக்க சக்தியாக இந்தியா பயன்படுத்தியதையும், அவர்களின் சதிவலகை குள் விழுந்ததையும் அரசியல் விவகேமற்ற தலமைகைகள் தமது அரசியல் வறுமையால் சோரம் போகின்ற.

அன்று இந்தியாவின் தயவில் உருவாக போராட்டம் இந்தியவின் உதவியினாலேயே முடிவிற்கு வந்து முள்ளிவாயக்காலில் மரண ஓலத்துடன் முடிவற்றது.

ஆனாலும் தமது அரசியல் உரிமையை நிலைநிறுத்துவதற்கு தொடர்ச்சியாக போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு தமிழ் தசேம் இருக்கின்றது.

மக்களை அணிதிரட்டி போராட ஒரு அமைப்பு இல்லை. இன்றிருக்கும் வறும் திண்ணைப்பச்சேசு அரசியல் வாதிகள் மறேகு தசேங்களுக்கும், இந்தியாவிற்கும் செல்கின்றரேயன்றி சொந்த மக்களையும் மற்றைய இன மக்களையும் இணைத்து போராட்டம் நடத்த திராணியற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள்..

இலங்கை வரலாற்றில் எவ்வித குற்றச் செயல்களுக்கும் தண்டணை கிடத்தாத வரலாறு இல்லை. 1972, 1983, 1989 இந்தக் காலத்தில் நடப்பெற்ற கொலகைகளை, காணாமலாக்கல், அழித்தொழிப்புகள் எவற்றிற்கும் தீர்வு கிட்டவில்லை. இவ்வாறு காணாமலாக்கப்பட்டவர்களின் எலும்புக் கட்டைகள் இப்போ கிடத்தை தவண்ணம்

உள்ளது.

சட்டவரம்பினுள் தீர்வகை கண்டுவிட முடியும் என்றும், தீர்வுகள் முன் வகை கப்படாத தரெிவுக் குழுவிற்குள் வா என்று கஃறும் அரசின் பஃலி முகத்தை சகஃதர சிங்கள மக களாக் கு ஁டுத் துச் சலெ லும் கடமயைகை கஃட சயெய் முடியாதவர களாக ஁ள ளார கள் .

காலச் சமீகத் தின் எச் சமாகிய பழிக் கூப் பழி என்ற சிந்தனையில் உருவாகிய கொலவைவறெ
என்பது முழு நாட்பிறகும் கரிநாளே. மூதலாளிய பரொளாதார உறவிற்கு வரமுடியாத
நிலையில் இருந்த ஒரு சமீகப் பிரிவை வதைத்துக் கொண்டு கொலவைவறெயாட்டத் தினை
நடத்தியது இலங்கை ஆழும் வர்க்கமே. ஆனால் பரெம்பான்மையான சிங்கள மக்கள்
இந்த கொலவைவறெயை எதிர்த்துத் தான் வந்துள்ளார்கள்.
கடந்த காலத்தினை இட்டு இழவு கொண்டாடுவதையும், கடந்த காலத்தினை
உணர்ச்சிக் காக பயன்படுத்துவதையும் விட்டு அதில் இருந்து வளெவரவணேட்டும்.
இந்தச் சமீகத்தின் அவலத்தினை போக்கும் படியான சிந்தனையை மக்களாக்க
எடுத்துச் செல்ல வணேட்டிய கடமையுண்டு. ஆனால் இன்றைய அரசியல் வாதிகள்
அறிக்கையிலும், தரேதலிலும், ஆணைக்கூழ்க்களிலும், வளெநாட்டுப் பிரதிநிதிகளாசை
சந்திப்பதிலேயே காலத்தினை செல்வழிக்கின்றார்கள்.

மக்களாகக் கான பிரச்சினை அனதத் து இனமக்களிடம் கௌண்டு சலல்லும பபியான மாற்றத் திட்டம் இல்லாதது சமப் பிரதாய கனவான அரசியலமைமறே கௌகின் றாரகள். புதிய சமபிக்ச சிந்தனையை, புதிய நோக்கில் கடந்த காலத்தில் இராந்து மீளும் வலேமைமுறகௌக் கான திட்டத்தினை முன் வதத்து பௌராட வணேபிய வரலாற்றுக் கடமை இரூக்கின்றது.